

บทนำ

บนเครื่องบิน
"นั่งนิ่งๆ ไม่อย่างนั้นฉันปาดคอเธอแน่"
ฉันที่กำลังนั่งฟังเพลงอยู่เพลินๆ ต้องมาสะดุ้งตกใจตอนที่ใครก็ไม่รู้
ที่แต่งตัวเหมือนพี่ชายฉันเอามีดหันเนื้อมาจี้ที่เอว
"มีดแบบนี้คิดว่าฉันจะกลัวหรือ ตัดกระดาษยังไม่ขาดเลย"
"แต่ฉันทำให้มันแทงทะลุตับ ม้าม กระเพาะของเธอได้ก็แล้วกัน"
"รู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร!"
"ฉันขโมยเสื้อผ้าจากเจ้าชายลิเกนั่นมาได้ ฉันก็ไม่สนแล้วล่ะว่า
ตอนนี้ฉันเอามีดจี้ใครอยู่ ดังนั้นนั่งนิ่งๆ แล้วทำตามคำสั่งฉัน"
"ว่าแต่นายเป็นใคร"
"ไม่บอก แปร!"
"ถ้าจี้นายต้องการอะไร"
"หนีไปจากที่นี่!!!"

1

โบเฮเมียจูเนียร์

9

ก่อนหน้านั้นสามอาทิตย์

'ไปโรงเรียน!!!'

พอได้ยินคำนั้นจากปากนางกำนัล ฉันก็รีบตรงดิ่งมายังห้องทรงพระอักษรของพ่อ (ฉันไม่ใช่คำราชาศัพท์เวลาคุยกับพ่อ เพราะมันฟังดูเป็นทางการเกินไป -*-) ก็จะโวยวายแหละ แต่ดูเหมือนว่าฉันจะมาซ้ำกว่าพี่ชายเสียอีก

'มันเรื่องอะไรกันนะพ่อ ทำไมต้องส่งชายกับน้องหญิงไปเรียนที่นั่นด้วย ชายไม่ยอมไปโรงเรียน แงๆๆ (TOTT) (TATT)'

เจ้าฟ้าชายเจอรามีลพี่ชายของฉันกำลังโวยวายและงอแงได้ที่ สงสัยว่าฉันคงไม่ต้องทำอะไรแล้ว =__= โดนแย่งหน้าที่ไปจนหมดสิ้น

'ใครๆ เขาก็ไปโรงเรียนกันทั้งนั้น แม้แต่แม่เองก็เคยไปเรียนหนังสือ' พระชายาวิวดี้แม่ของฉันรีบพูดกล่อมให้พี่เจอรามีลอยากไปโรงเรียน 'แต่ชายไม่ยอมถูกขังอยู่ในโรงเรียนประจำนี่นา อยู่ที่นี่ชายยังได้ออกไปเที่ยวเล่นบ้าง'

'แต่ที่โรงเรียนมีผู้หญิงเยอะมากเลยนะลูก'

'ผู้หญิง!!!' ดูเหมือนว่าจะคล้ำกจืดที่ทำให้พี่ชายฉันหยุดงอแงได้แล้ว -__- 'แม่รู้ได้ไงว่านั่นมีเยอะ'

'โรงเรียนที่แม่เคยอยู่ก็มีผู้หญิงเยอะ ยิ่งไงมันก็ดีกว่าเรียนในวังอยู่แล้ว อีกอย่างโรงเรียนที่ลูกจะต้องไปก็เพิ่งจะสร้างเสร็จ แถมยังผ่านการรับรองจากนักวิชาการทั่วโลกว่าเป็นสถานศึกษาที่ดีที่สุดเท่าที่โลกมนุษย์เคยมีมาด้วยนะ -.-'

แม่ฉันโคตรเวอร์เลย =__=

'ใช่ พ่อเห็นด้วย พ่อต้องเสียเงินบริจาคให้กับโรงเรียนนี้ไปตั้งเยอะเพื่อหวังให้บุคลากรที่มีคุณภาพอย่างลูกไปเรียนที่นั่น ดังนั้นลูกจะต้องไปกับน้อง ออกไปท่องโลกอันกว้างใหญ่และนำความรู้กลับมาพัฒนาประเทศ

เจ้าปลาน้อย

ของเรา'

'พ่อพูดถูก ชายเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ -,-' พีเจอร่าไมล์

'แล้วมันชื่อโรงเรียนอะไรคะ โฆษณาซะอย่างกับเป็นคนสร้างเอง!'

ฉันเอง

'โรงเรียนนี้มีชื่อว่า...Royal High School'

ด้วยเหตุนี้ทำให้ฉันต้องเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลเพื่อไปเรียนไอ้โรงเรียนที่แสนดีเลิศประเสริฐศรีนั่น แม้ตอนแรกพี่ชายของฉันจะทำอึดอัดไม่อยากจะไป แต่พอเห็นแอร์โฮสเตสบนเครื่องก็รีบวิ่งไปนั่งประจำที่เป็นคนแรก จากนั้นก็บ๊วยอไม่หยุด

'สนใจไกด์นำเที่ยวประเทศไนทริสหรือเปล่าเอ่ย'

'สำรวจหน่อยคะพี่ชาย หญิงอายุ!' ฉันก้มหน้าจุกๆ ดินะที่สายการบินนี้เป็นของต่างชาติ เขาถึงได้ไม่ค่อยคั่นหน้าฉันเท่าไรนัก =O= ทำไม่ทำตัวขายขี้หน้าอย่างนี้นะ TAT

'อายุอะไรกัน ก็ทำความรู้จักกันเอาไว้ อ่า กินน้ำมากไปหน่อยซักรปวดดี พี่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ'

'อืม'

และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด พี่ชายหายไปแล้วเข้าห้องนํานานผิดปกติจนฉันเริ่มรู้สึกผิดสังเกต แอบคิดว่าเขาอาจจะแค่ท้องเสียก็เลยไม่ค่อยสนใจเท่าไรนัก หยิบหูฟังขึ้นมากดฟังเพลงที่ทางสายการบินเขามีบริการ แต่แล้วก็อย่างที่เราเห็น อยู่ๆ ก็มีของแข็งมาล้มผัดตรงเอวฉันจนรู้สึกได้ และจากเสื้อผ้าที่ผู้ชายคนนี้สวมใส่...

"เอ๊ะ ฉันบอกให้นั่งนิ่งๆ แล้วทำตามคำสั่งฉัน!"

นั่นทำให้ฉันเข้าใจในทันทีว่าเหตุการณ์ไม่ปกติแล้ว...

"พี่ชายฉันหายไปไหน"

"นอนตายในห้องน้ำไปแล้ว"

"เขาตายแล้วอะ!!!" ฉันแหกปากด้วยความตกใจจนลิ้มกลิ่นคาวแล้วใช้สองมือที่เคยเรียนวิชาป้องกันตัวมาแต่เล็กแต่น้อยสับเข้าที่คอเจ้าตัวร้าย

จนไอกระต๊อกระแตก "ฉันไม่มีทางยอมหรือกลัว ใครก็ได้ช่วยด้วย มีคน
พกอาวุธมาทำร้ายคนบนเครื่องบิน!!!"

11

นี่เป็นการเดินทางไปเยือนต่างประเทศเป็นครั้งแรกของสองพี่น้อง
แถมยังเป็นการเดินทางแบบสามัญชนตามความประสงค์ของพ่อ พวกเขา
เลยต้องนั่งปะปนกับผู้โดยสารชั้นเฟิร์สต์คลาสที่มีอยู่น้อยนิดโดยไม่เปิดเผย
ฐานะที่แท้จริง วินาทีนี้ไม่มีใครพอจะช่วยเหลือฉันได้นอกจากแอร์โฮสเตส
รูปร่างบอบบางที่แต่งหน้าทาปากสวยเซ็กซี่เหมาะแก่การบริการ แต่
ไม่เหมาะกับการจับคนร้ายเลยยย -*-

"กรีดดด"

กรีดหาเตียงหรือไง อยากรจะกรีดบ้างแล้วนะ >O<

"กรีดทำไม ไปตามใครก็ได้มาช่วย ว้าย!!!"

เขาเอามือข้างหนึ่งล็อกสองแขนฉันเอาไว้จากด้านหลัง ส่วนมืออีกข้าง
ก็ถือมีดยื่นมาที่คอ มีดที่ฉันคิดว่ามันไม่สามารถทำร้ายคนได้ตอนนี้มันมา
นาบอยู่บนลำคอระหงของฉันแล้ว

"ฤทธิ์เยอะเหลือเกินนะ บอกให้อยู่เฉยๆ แต่ทำตามที่คุณบอกก็ไม่มี
อะไรแล้ว"

พล้ก!

ฉันเงยหัวไปกระแทกคางหมอนี่จนถอยออก พอหันไปมองถึงได้เห็น
ชัดว่าหน้าตาเขาสวยราวกับผู้หญิง และนี่คือความจริง เขาเป็นผู้ชายที่หล่อ
มาก!!!

"ฉันจะฆ่าเธอ!!!"

หมับ!

ยังไม่ทันที่เขาจะวิ่งมาล้างแค้นฉันได้ ก็ถูกคนชุดดำทั้งสองสกัดจับ
จากด้านหลังแล้วกดเขาลงไปนอนกับพื้น โดยเอาเข่าทับคอเขาไว้ไม่ให้ดิ้น
ได้ตามแบบฉบับตำรวจสากล ฉันกะพริบตามองปริบๆ อย่างสงสัยว่าคน
พวกนี้โผล่มาจากไหนกัน O_o

"หมอนี่มันเป็นใคร ทำไม่ถึงมาทำตัวเป็นโจรอยู่บนชั้นเฟิร์สต์คลาส
ฉันจะได้ไปแจ้งความ แล้วฉันก็จะฟ้องร้องสายการบินนี้ให้เน่าไปเลย!!!"

"ต้องขอประทานโทษด้วยครับคุณผู้หญิง"

"..." ฉันเป็นเจ้าของหญิงยะ!!! แต่ไม่ได้บอก -*-

"พอดีว่าคนที่เราจับมานี้เป็น..." คนพวกนั้นดูเหมือนจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเหล่ตาไปมองคนที่โดนจับ (_ _) "นักโทษประหารที่เรา กำลังจะพาตัวไปลงโทษ ยังไงก็ต้องขอประทานโทษอีกครั้งนึงด้วยนะครับ"

"พวกคุณสะเพร่ามากที่ปล่อยให้คนอันตรายอย่างหมอนี่ขึ้นมา เพนพานไปมาได้ อ้าว พี่คะ O_o"

พี่ชายเดินออกมาจากห้องน้ำโดยสวมหมวกเซอร์เฟิงตัวเดียว เห็นไปถึงซิกซ์แพ็คส์อันรุ่มขนรอบสะดือ -* - ทำไมชอบทำตัวหน้าไม่อายอย่างนี้ นะ TTATT

"อ๊ย เจ็บเป็นบ้าเลย อย่างกับโดนใครฟาด...แว๊ก! ทำไมพี่ไม่ใส่ เสื้อผ้า เฮ้ย! แล้วทำไมไอ้เน่เอาเสื้อผ้าที่แสนแพงของพี่ไปอยู่บนร่างกาย ของมันได้"

"พี่โดนทำร้าย ไม่รู้ตัวเลยหรอ"

"ไม่รู้เลย อ้อ! ไอ้เน่ไซ้ใหม่ที่ทำให้ฉันเกือบเปลือย ฉันจะฆ่าแก!"

พอพี่ชายทำท่าจะเข้าไปเอาเรื่อง หนึ่งในคนชุดดำก็ลุกขึ้นมาขวางเอาไว้แล้วโค้งให้อย่างมีมารยาท

"ต้องขอประทานโทษด้วยจริงๆ ที่เราไม่สามารถอนุญาตให้คุณ ทำร้ายเขาได้ ยังไงก็เลิกแล้วต่อกันเถอะนะครับ ส่วนเสื้อผ้าพวกนี้ เราจะนำมาคืนให้คุณในภายหลัง"

"ใครจะไปใส่ลง ฉันไม่ใส่เสื้อผ้าต่อจากคนอื่น รู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร ฉัน เป็นถึงเจ้าชายแห่งไนทริสเซียนนะเว้ย"

"แล้วไง" เสียงของคนที่ลงไปนอนพิงพาดอยู่กับพื้นฟังดูไม่ค่อย สบอารมณ์ "ก็แค่เจ้าชาย...แม้แต่พระเจ้ากรพรรดิฉันยังเคยทะเลาะด้วยแล้ว เฮอะ"

"นี่ยังจะปากดีอีกนะไอ้โจรขโมยเสื้อผ้า สาบานเลยว่าฉันจะต้องมี เรื่องกับแกให้ถึงที่สุด แกชื่ออะไรบอกมา!!"

"งั้นจำชื่อฉันเอาไว้ให้ดี"

"..." ฉัน

"เรียกฉันคนนี้ว่าจูเนียร์... โบเฮเมียจูเนียร์!!!"

13

สามชั่วโมงหลังจากนั้น

"การเดินทางของปรีนซ์เจอราไมล์กับปรีนเซสเรเน่คงจะลำบากมาก
ยังไงเชิญไปพักผ่อนยังหอพักที่ทางเราจัดไว้ให้ได้เลยคะ"

"ครับอาจารย์ ^^"

"คะ"

หลังจากเกิดเหตุการณ์วุ่นๆ พี่ชายฉันก็บ่นเป็นหมิ่นฝึ้งมาตลอดการ
เดินทาง จนกระทั่งเครื่องบินแลนดิ่งก็ยังคงบ่นอยู่อย่างนั้น แกรมพอไปถึง
ที่โรงเรียนก็ยังเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้อาจารย์ใหญ่ฟังโดยไม่เว้น
ช่องไฟไว้ให้เขาพูดแทรกเกี่ยวกับกฎระเบียบของโรงเรียนเลย สุดท้ายแล้ว
อาจารย์ใหญ่เลยตัดสินใจยื่นเอกสารที่บอกระเบียบการและกฎต่างๆ บ้าง
หนึ่งส่งให้ฉันกับพี่ชายไปอ่านกันเอาเอง -*-

"น้องหญิง"

"คะ?"

"พี่ว่านะ... ชื่อไอ้หมอนั้นมันสะกิดต่อมคู้้นเคยของพี่อย่างแปลก
ประหลาด"

"ชื่อใคร"

"ก็ไอ้ชู้ด่าที่มันแย่งเสื้อผ้าพี่ไปใส่นะสิ! ชื่อของมันฟังดูคู้้นๆ มันติด
อยู่ที่ปาก แต่นึกไม่ออกว่าเหมือนชื่อใคร"

"พี่นี่แค้นนานจริงๆ เลยนะ --- หญิงไปนอนอ่านระเบียบการและ
กฎต่างๆ ของโรงเรียนดีกว่า ส่วนพี่ก็ไปนอนหลับพักผ่อนสงบจิตสงบใจ
เสียบ้าง แล้วถ้ายังไม่หายแค้นก็ให้คิดเสียว่าป้านี่เขาคงโดนยิงตายหรือ
ไม่ก็โดนฉีดยาเข้าเส้นไปแล้ว"

"คิดอย่างนั้นมันก็สบายใจแต่ไม่สะใจ พี่น่าจะเป็นคนได้ขำมันเอง
กับมือมากกว่า"

"เราควรจะต้องอย่างสงบมากกว่านะคะพี่ชาย"

"เฮอะ"

"ทำมาเป็นงอนไปได้"

"เฮอะ งั้นเจอกันพรุ่งนี้"

ฉันกับพี่แยกย้ายกันไปตามหอพักที่ถูกแบ่งแยกระหว่างชายกับหญิง จะว่าไปชื่อเขาก็ฟังดูคุ้นๆ เหมือนกันนะ แต่แค่ฉันนึกไม่ออกว่าทำไมถึงคุ้น เพราะฉะนั้นฉันเลยจำชื่อของเขาได้แม่นไงล่ะ ใต้น้ำเสียงเยอหยิ่งจองหองที่พูดออกมาราวกับไม่กลัวฟ้ากลัวดิน

โบเฮเมียจูเนียร์!

2

กองทัพลิงและงู VS กองทัพกล้วยและพังพอน!

วันเปิดเทอม...

หรือพูดกันตรงๆ ก็คือพอเมื่อวานผ่านไป วันนี้ก็มาถึง เท่ากับว่าฉันและพี่เจอร่าไมล์แทบจะไม่ได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่เลย TAT เดินทางมาแสนเหน็ดเหนื่อย แทนที่จะได้พักผ่อนสักสองสามวันให้หายอาการเจ็ตแล็กนี้หรือคือโรงเรียน ไม่ชอบเลย TAT

ปกติตอนอยู่ที่วัง ฉันไม่เคยต้องตื่นเช้าขนาดนี้มาก่อน พอมาอยู่ที่นี้ระเบียบการและกฎต่างๆ เลยเหมือนจะรัดตัวฉันแน่นปึ้ก ฉันต้องใส่เครื่องแบบที่ฉันไม่เคยคิดว่าจะได้ใส่มาก่อน

เมื่อฉันก้าวทำออกมาจากหอพักเพื่อที่จะเดินไปยังตึกเรียน ก็ต้องต่อสู้ออกกับสายตานักเรียนคนอื่นๆ ที่ใส่เครื่องแบบสีน้ำตาลซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงนักเรียนที่เป็นคนสามัญธรรมดาทั่วไป อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนส่วนใหญ่ของที่นี่มีบรรดาศักดิ์ต่ำกว่า ฉันก็เลยกลายเป็นเป้าสายตาแบบนี้

ไม่ชินกับสิ่งแวดล้อมใหม่เลยอะ TTOTT

"น้องหญิง >O<"

"พี่ชาย >O<"

ถึงแม้ฉันจะรู้สึกเบื่อหรือเซ็งแค่ไหน แต่โรงเรียนนี้ก็ยังคงมีสีสันเมื่อ

มีพี่ชายฉันอยู่ด้วย คนที่สวดไล่ตลอดเวลา (ซ่อนความร้ายกาจไว้ภายใน)
ไม่ว่าจะมีเรื่องใดๆ เกิดขึ้นก็ตาม

"พี่ไม่ชอบที่นี่เลยอะ มันทำให้พี่ต้องตื่นเช้า"

"นี่กว่ารู้สึกคนเดียวเสียอีก TOT"

"แต่โรงเรียนนี้ก็ผู้หญิงเยอะอย่างที่แม่บอกจริงๆ ด้วยนะ (>O<)

(>O<) รู้สึกพลังชีวิตเพิ่มขึ้นมาเลยเชียวะ"

"พี่คะ --- ส้ารวมนิดนึง ถึงแม้คนอื่นเขาจะไม่รู้ว่าเราเป็นใคร
มาจากไหน แต่เครื่องแบบสีขาวที่เราใส่มันก็บ่งบอกถึงความเป็นราชินิกุล
นะ ถ้าใครมาได้ยินสิ่งที่พี่พูดเข้าเขาจะคิดยังไง >O<"

"อวยเอยที่ไหน ที่นี่เขามีกฎว่าทุกคนต่างมีความเสมอภาค แม้แต่
ราชาศัพท์เขายังไม่ให้ใช้เลย พ่ออะพ่อ กะส่งให้เรามาเป็นสามัญชนอย่าง
แท้จริงเลย ฮือ!"

"พ่อคงเห็นพี่ทำตัวล้าละเทเหมามากไปละมัง"

"แต่จะว่าไปแล้วพี่ก็ชอบที่นี่นะ ผู้หญิงสวยๆ หลากหลายเชื้อชาติมี
อยู่เยอะแยะไปหมด กร๊ดกร๊าด"

กร๊ดกร๊าดเหอ = __ =

"แล้วนี่พี่ต้องไปเรียนตึกไหนคะ"

"ตึกคณิตศาสตร์ วิชาแรกก็น่าปวดหัวแล้ว นี่พอดีพี่เห็นเราก่อนเลย
วิ่งมาทักทาย งั้นไปหาเพื่อนละ"

"ได้...เดี๋ยวก่อน นี่พี่มีเพื่อนแล้วเหอ"

ฉันชะเง้อคอมองนักเรียนชายที่ใส่เครื่องแบบสีขาวเหมือนกัน สงสัย
พวกเขาจะรู้จักกันตอนอยู่ที่หอพัก

"พี่เป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดี แปปๆ ก็มีเพื่อนแล้ว ว่าแต่เราละ"

"-O-"

"ยังไม่มีล่ะสิ ตามฟอร์ม รีบๆ ไปหาเพื่อนเข้า เดี่ยวเหงาไม่รู้ด้วยนะ"

"ฮืม ถากถางเหลือเกินนะไอ้คนมีเพื่อน"

"ลัลล้า~"

พี่เจอราไม่ลิ่งกระโดดๆ ไปอย่างว่าเรื่งก่อนจะสรรวเสเฮฮาอยู่กับ

เพื่อนใหม่ ให้ตายสิ ฉันนับถือเขาเลย มาอยู่ที่นี่ได้แป๊บเดียวก็หาเพื่อนได้แล้ว *- แล้วฉันจะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อไปดี จะผูกมิตรอะไรกับใครเขาได้บ้าง เริ่มกดดัน หายใจไม่ออก ฟู่ๆ -3-

พีบ!

เอ๋?... (-_-)(-_-) รู้สึกเหมือนเมื่อก็มีอะไรวิ่งผ่านหน้าไปเลย

แฮะ

"เจ็ยก!"

เจ็ยกเหวอ... (-_-)(_ _)(O_O) ดึงนี้หว่า

"นี่มันลิง..." หลังจากได้ยินเสียงกรีดร้องของนักเรียนหญิงที่อยู่ในละแวกนี้ ฉันก็รีบหันไปมองตามอย่างตื่นตกใจ (O_O) "ลิงทั้งฝูงมาได้ยังไงเนี่ย!!!"

"ใครก็ได้ช่วยกันจับลิงเอาไว้ อย่าให้พวกมันหนีออกไปนอกโรงเรียนได้"

อาจารย์ท่านหนึ่งตะโกนสั่งนักเรียนทุกคนให้ช่วยกันจับ แต่คงไม่มีใครกล้าพอที่จะเอามือเปล่าๆ ไปจับสัตว์ป่าที่ตัวเองไม่คุ้นเคยหรอก ใ้โห แล้วลิงพวกนี้มาจากไหนกัน อย่างกับมีคนปล่อยมันออกมา

"งู!!"

ไม่เพียงแค่นงูที่พาดำนั้น ยังมีฝูงงูที่พากันเลื้อยมาเกือบทุกสายพันธุ์ ตั้งแต่งูดิน งูเขียวหางไหม้ งูเห่า งูหลาม และงูเห่า! แค่ให้ช่วยจับลิงก็ทำให้ลำบากอยู่แล้ว พอให้ช่วยจับงู ทุกคนเลยพากันวิ่งหนีขึ้นตึกเรียนพร้อมกับกรี๊ดประโคมฉากให้ด้วย

"อาจารย์คะ สัตว์พวกนี้มันหลุดมาจากไหนเนี่ย"

ฉันรีบวิ่งไปถามอาจารย์ที่กำลังวิทยุสั่ง รมภ. หรือผู้ที่มีความสามารถพอให้มาช่วยกันจับสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ =__=

"มีนักเรียนปล่อยมันออกมา"

"นักเรียน? ปล่อยสัตว์? แล้วสัตว์พวกนี้มันมาจากไหน"

"ก็ในสวนสัตว์ของโรงเรียนเราไง"

โธ่! โรงเรียนนี้ยิ่งใหญ่จริงๆ มีสวนสัตว์เป็นของตัวเองด้วย ทำไม

เมื่อวานฉันอ่านระเบียบการและกฎต่างๆ ของโรงเรียนนี้ถึงไม่เจอหน้าที่บอกว่ามีสวนสัตว์เลยนะ

"แล้วทำไมเขาต้องปล่อยมันออกมาล่ะคะ"

"ไม่รู้เหมือนกัน ครูว่าเธอรีบขึ้นไปบนตึกเรียนก่อนดีกว่าเพื่อความปลอดภัย ตอนนี้มีแค่ลิงกับงู ไม่รู้จะปล่อยไอ้เข้ากับเสือออกมาด้วยหรือเปล่า"

17

"ที่นี่มีไอ้เข้ากับเสือด้วยหรอ!!!"

"เออ!!!"

อาจารย์ขึ้นเสียงใส่เจ้าหญิง TAT เคียงนะคะ แต่...เมื่อเขาลัง และฉันก็เป็นผู้หญิงมากพอที่จะกลัวงูเขียวเขียวขอ ดังนั้นฉันขอลี้ภัยไปขึ้นตึกเรียนก่อนดีกว่า

"เธอร่านอกจากลิงกับงูแล้ว จะมีตัวอะไรออกมาเพ่นพ่านอีกมั๊ย"

"ฉันจะไปรู้ได้ไงล่ะ แต่ฉันว่าสักพักจะต้องมีไดโนเสาร์ออกมาแน่ๆ"

ไหนว่าโรงเรียนนี้คัดบุคลากรที่มีคุณภาพมาเรียน แล้วไอ้คำว่าไดโนเสาร์นี่หลุดออกมาจากปากเด็กพวกนี้ได้ยังไงกัน ฉันไม่เข้าใจเลย --

"เฮ้ย คุณนักเรียนชายคนนั้นสิ ที่ยืนอยู่ข้างล่างนะ มีลิงนั่งอยู่บนไหล่เขาด้วย"

"เขาดูไม่กลัวเลยเนอะ"

นักเรียนชายในชุดเครื่องแบบสีน้ำตาลยืนเอามืออัดวงกระเป๋าแล้วแสร้งยิ้มตอนที่เห็นกองทัพหนุมานผสานกับจางอองไฟออกมาร้ายำไปทั่วโรงเรียน หน้าตาและรอยยิ้มแบบนั้นฉันจำได้ไม่มีวันลืม แทบล้มทั้งยืนตอนที่เห็นเขา

"ไอ้หนักโทษประหารคนนั้น ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้!"

(--) ทุกสายตาทันมามองฉันอย่างตั้งคำถาม แต่เพราะไม่รู้จักกัน แถมฉันยังใส่เครื่องแบบสีต่างจากพวกหล่อน เลยไม่มีใครกล้าเข้ามาคุยด้วย

ฉันยังคงจ้องมองนักโทษประหารที่เคยแนะนำตัวด้วยความเยื่อหยิ่ง

ว่า 'เรียกฉันคนนี้ว่า...โบเฮเมียจูเนียร์' ท่าทางตอนนี่เขาก็ยังคงดูเยือกเยิ่ง และมีอำนาจ แม้จะอยู่ในชุดเครื่องแบบสีน้ำตาลก็เถอะ ความจริงหมอนี่น่าจะโดนประหารไปแล้วไม่ใช่หรอ

ซัก่อน! บางทีมันอาจจะหนีการจับกุมของพวกตำรวจชุดดำมาก็ได้! มันคงรู้สึกแค้นเคืองฉันกับพี่ชายก็เลยตามมาสมัครเรียนที่นี่ (ว่าแต่หมอนี่รู้ได้ไง) แปลว่ามันตั้งใจปล่อยลงและงูออกมาทำร้ายพวกเราสินะ! (ช่างมีจินตนาการล้ำเลิศมาก -*-)

หน้อย! คิดว่าฉันจะมีมือเท้ารอให้แกมาทำร้ายฝ่ายเดียววันหรือ โอ้ใจรัก! ฉันก็สู้เป็นเหมือนกันว๊าย! มาเลย ฉันพร้อมแล้ว คิดก่อนว่าจะทำอะไรได้บ้าง (O_o) (o_o) จะไปบอกอาจารย์ก็ดูเหมือนจะช่วยเหลือไม่ได้ งั้นฉันคงต้องจัดการเอง!

ว่าแล้วก็รีบลงจากตึกแล้วพยายามหลีกเลี่ยงเส้นทางที่มีงูเขียวเขียวขอมากมายนั้นไปยังสวนสัตว์ที่อยู่ด้านหลังโรงเรียน (ฉันถามทางเขาจากแม่บ้าน) เมื่อมาถึงฉันก็ตรงเข้าไปหากรงฟังพอนแล้วจัดการปล่อยพวกมันออกมา แม้จะมีอยู่แค่...ยี่สิบกว่าตัวเท่านั้น

และแน่นอนว่าฉันไม่ลืมของสำคัญอีกอย่าง...กล้วย!!

ฉันบอกให้พวกอาจารย์บางส่วนไปหากกล้วยเพื่อมาใช้ถือล่อให้พวกลิงเดินตามไปเข้ากรง โดยปล่อยให้ฟังพอนเป็นกองทัพหน้าบุกไปปราบงูโบเฮเมียจูเนียร์ที่กำลังเฝ้าอยู่กับชายชนะที่ยังไม่ได้คว้ามมาถึงกับชะงัก แล้วหันมามองกองทัพที่เขาตั้งใจปล่อยออกมาทำให้โรงเรียนป่วนตั้งแต่เปิดเทอมวันแรกด้วยความตกใจ

"ผีมือใครกัน"

"ฉันเอง!"

ฉันกอดอก แสยะยิ้มแบบเดียวกับเขาตอนที่ยื่นมองสัตว์พวกนั้นออกมาแฟนฟานนั่นแหละ ลอกชะเลย คิกๆๆๆ -3-

"เธอ...เฮ้ย! เธอมันคนที่อยู่บนเครื่องบินนี่หรอ"

"ก็ใช่ล่ะสิ ไอ้นักโทษประหาร!"

"เธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

"ฉันต่างหากที่ต้องถามว่านายมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ที่นี้มันโรงเรียนนะ ไม่ใช่คุก!"

"เธอคิดว่าที่นี้กับคุกมันต่างกันนักหรือไง"

=()= อันที่จริงแล้วฉันก็คิดเห็นตรงกับเขาอะ โรงเรียนบ้าอะไรมา บังคับให้คนเขาตื่นกันแต่เช้าแล้วก็กลับเข้าหอพักตอนเย็นตรงเวลาเป๊ะ! แต่ (><) (><) ฉันจะเห็นด้วยกับเขาไม่ได้ ฉันต้องทะเลาะกับมันต่อสิ ฮืม!

19

"นี่จะไปปล้นชุดนักเรียนใครเขามาอีกล่ะสิ บอกมานะว่านักเรียน คนที่นายเอาชุดเขามาใส่ตอนนี้อยู่ที่ไหน"

"พูดเรื่องบ้าอะไรของเธอ นี่มันชุดนักเรียนของฉัน!"

"หน้าด้านเหมือนตอนที่นายเอาชุดพี่ชายฉันมาใส่เลยนะ"

อาจารย์ท่านหนึ่งที่ดูเหมือนจะจัดการเรื่องทุกอย่างได้เรียบร้อยแล้ว วิ่งมาทางฉัน

"ขอบคุณปรินเซสมากเลยนะที่ช่วยให้พวกครูจับบุงบางส่วนกลับสวนสัตว์ ได้ง่ายขึ้น แต่บุงบางส่วนที่หายไป...คงถูกฟังกอนกลืนเข้าไปแล้ว =_+"

"น่าสงสารบุงพวกนั้นนะคะ =()= แฮ่มๆ เขาเป็นว่าถ้ามันจะช่วยทำให้ นักเรียนปลอดภัยได้ ก็สมควรแล้วละ ว่าแต่พวกลิงล่ะคะ"

"พวกครูใช้กล้วยล่อพวกมันกลับเข้ากรงได้หมดทุกตัวเลย"

"สุดท้ายก็ไปเลยละ!" ฉันหันไปมองนักโทษประหารด้วยสายตาแหลมคม "(-_-) แล้วจะจัดการยังไงกับไอ้บ้านี่ดีล่ะคะ"

"ลงโทษ!!!"

สภาพของคนเยอหยิ่งตอนนี้คลั่งเป็นหมาบ้า เพราะโดนอาจารย์สอง ท่านหัวปิกกันคนละข้างแล้วลากเข้าไปในห้องสอบสวนนักเรียน โดยมีฉัน ผู้มีความดีความชอบโดนลากตามเข้ามาด้วย *- เมื่อเจ้าตัวแสบถูกวาง ลงบนโซฟา การสอบสวนก็เริ่มต้นขึ้นทันที

"คุณจูเนียร์ คุณรู้มั๊ยว่าการปล่อยสัตว์พวกนั้นออกมาในบริเวณที่มี นักเรียนอยู่เยออย่างนี้มันอันตรายแค่ไหน"

เจ้าปลาน้อย

"แฮร์"

"แฮร์อะไร"

"แฮร์คุณมาจากซูแคร์ ฉันจะสนใจทำไมว่าจะมีใครตาย ฉันสนใจผลลัพธ์ของมันมากกว่า"

"ไอ้สมาดกร" ฉันแทบเสียวขึ้นมาเล็กๆ "ไอ้เรื่องเลวๆ ละฉลาดที่จะทำนัก"

"แล้วเธอเจออะไรด้วย!"

"ว่าฉันทำอะไร!"

"เห็นว่าวันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรก ครูจะยังไม่เอาเรื่องแล้วกัน แต่ครูอยากให้คุณจูเนียร์อยู่ในกฎระเบียบของเราให้มากกว่านี้ คุณควรจะเริ่มปรับตัวได้แล้วนะ"

○_○ ฉันมองอาจารย์ท่านนั้นอย่างไม่เข้าใจ ทำเรื่องใหญ่ขนาดนี้ แต่พูดจาเหมือนจะให้ภัยกับง่ายๆ กร๊ด เจ้าหญิงไม่ปลื้ม!

"อาจารย์คะ ทำไมพูดอย่างนี้ล่ะ สิ่งที่เขาทำนี่มันร้ายแรงถึงขั้นไล่ออกได้เลยนะคะ" ฉันยังคงย้ำ "และที่สำคัญ เขาควรจะอยู่ในคุก ไม่ใช่มาอยู่ที่นี้ อาจารย์รู้มั๊ยคะว่าเขาเป็นนักโทษประหาร"

"นักโทษประหาร ○_○" อาจารย์

"ซี" จูเนียร์

"ใช่ค่ะ ตอนหนูขึ้นเครื่องบินมา หนูถูกมันเอาไม้ด้ามจี้คอแล้วข่มขู่คนดีๆ ที่ไหนจะเอาไม้ด้ามจี้คอคนอื่นได้ถ้าไม่ใช่คนเลวนะ โชคดีพวกตำรวจชุดดำมาช่วยหนูไว้ทัน แล้วพวกเขาทั้งสองคนก็เป็นคนบอกกับหนูเองว่าหมอนี่เป็นนักโทษประหาร"

"อาจจะเป็นการเข้าใจผิดก็ได้นะ ปริ้นเซสเรเน่ เพราะคนชุดดำทั้งสองคนที่ว่านั้นน่าจะเป็นทหารองครักษ์ของพระเจ้ากรรพรีแห่งไลท์เซนไทน์"

"ทหารองครักษ์ ○_○?"

"เฮอะ ไม่ได้รู้เรื่องอะไรแล้วอยากจะสอดนินสอดนิน เป็นเจ้าหญิงจริงๆ เหรอเนี่ย ช่างไร้สมอง แบร์"

แลบลิ้นอีกแล้ว -○- ทำไมฉันเห็นลินเขาที่ไรต้องใจเต้นด้วย

(โรคจิตสุดๆ) ไม่ได้การ ฉันจะต้องเถียงอะไรออกไปบ้าง

"แล้วคนมีสมองแบบไหนเขาปล่อยลิงปล่อยงูออกมาป่วนโรงเรียน"

"คนแบบฉันนี่แหละ!"

"ไอ้เดืนตายเฮีย!"

"ได้โปรดหยุดด้วยกันทั้งคู่ นั่นแหละ" อาจารย์โบกมือห้ามเราทั้งคู่ "เขาเป็นว่าครูดัดสติใจลงโทษให้คุณจูเนียร์ไปทำความสะอาดห้องน้ำเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ ถือว่าเป็นการลงโทษสถานเบา ส่วนปรีนเชสเรเน่ ทางโรงเรียนต้องขอขอบคุณมากที่ช่วยควบคุมสถานการณ์เอาไว้ได้"

"ไม่เป็นไรค่ะ หน้าทีของพลเมืองดี เกิดมาทั้งทีต้องไม่ทำตัวเลวร้ายเพื่อความเด่นดัง"

"นี่เธอหลอกดำฉันนี่!" จูเนียร์

"ฉลาด เป็นเรื่องเดียวที่นายฉลาดหลังจากที่ฉันเห็นการกระทำโง่ๆ ของนายมาเยอะ ยอมรับว่านายฉลาดเรื่องนี้จริงๆ คิกๆ ^^"

"ฉันจะจำเธอเอาไว้เป็นอย่างดี ปรีนเชสเรเน่"

"ปลื้มนะเนี่ยที่นายคิดจะจำฉันเอาไว้ คิกๆ"

"ฉันจะตามจองล้างจองผลาญเธอ ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ"

"จะรอเยะ รีบๆ เข้าล่ะ เฮอะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

